

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 803

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 2 decembrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR	
311.	— Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 și a Încheierii privind îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală	2–16

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE**privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 și a Încheierii privind îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală**

Având în vedere dispozițiile art. 131² alin. (9) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare,

directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite următoarea decizie:

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 161 A din 23 iunie 2010 privind schimbarea în parte a Hotărârii arbitrale din 15 decembrie 2008 având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea operelor muzicale pe înregistrări sonore, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din

9 ianuarie 2009, în baza Deciziei directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008, și Încheierea privind îndreptarea erorii materiale strecurate în dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 ale Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze de proprietate intelectuală, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Robert Bucur

București, 12 noiembrie 2010.
Nr. 311.

ANEXĂ

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ

**DECIZIA CIVILĂ Nr. 161 A
Ședința publică din 23 iunie 2010**

Curtea este constituită din:

Președinte — Ileana Ruxandra Dănăilă
Judecător — Georgeta Stegaru
Grefier — Mihaela Lăcătușu

pentru a da posibilitatea depunerii de concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 3 iunie 2010, la data de 10 iunie 2010, la data de 17 iunie 2010 și apoi la data de 23 iunie 2010, când, în aceeași compunere, a dat următoarea decizie:

CURTEA,

deliberând, reține următoarele:

Pe rol se află soluționarea cererii de apel formulate de apelanta Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA) împotriva Hotărârii arbitrale având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea operelor muzicale pe înregistrări sonore, pronunțată la data de 15 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 9 ianuarie 2009, prin Decizia directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor nr. 232/2008, hotărâre arbitrală pronunțată de corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor în contradictoriu cu intimatele Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) și S.C. ELECTRECORD — S.A.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 mai 2010 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta decizie, când Curtea,

La data de 21 octombrie 2008 s-a înregistrat la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (ORDA) cererea de arbitraj formulată de Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA), în contradictoriu cu Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR) și S.C. ELECTRECORD — S.A., pentru ca prin hotărâre arbitrală să se stabilească forma finală a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturi patrimoniale de autor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale prin intermediul înregistrărilor audio ale operelor muzicale pe suporturi.

Alăturat cererii de arbitraj a fost depusă și forma metodologiei propusă de reclamanta UCMR-ADA (filele 23—34 în dosarul ORDA).

La data de 18 noiembrie 2008 au fost formulate întâmpinare și cerere reconvențională de către Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, prin care s-a solicitat stabilirea Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale de autor pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale prin intermediul înregistrărilor audio ale operelor muzicale, în forma propusă de acest organism.

Alăturat cererii a fost depus un tabel cuprinzând o prezentare paralelă a propunerii de metodologie a UCMR-ADA, a propunerii UPFR, precum și observațiile acestuia din urmă.

La data de 28 noiembrie 2008, UCMR-ADA a depus precizări privind cererea de arbitraj și o formă nouă de metodologie (filele 304 și următoarele din dosarul ORDA).

La data de 15 decembrie 2008 a fost pronunțată hotărârea arbitrală de către completul de arbitraj din cadrul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, prin care s-a stabilit forma finală a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea operelor muzicale pe înregistrări sonore.

În temeiul Deciziei nr. 232/2008 a directorului ORDA, această hotărâre a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 9 ianuarie 2009.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel la data de 4 februarie 2009, în temeiul art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996, republicată, Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor.

Cererea a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București — Secția a IX-a civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală la data de 4 februarie 2009 sub nr. 1.008/2/2009.

Prin cererea sa, apelanta UCMR-ADA a solicitat instanței să dispună: admiterea apelului, modificarea hotărârii arbitrale, modificarea metodologiilor a căror formă a fost stabilită prin hotărârea arbitrală apelată potrivit solicitărilor sale și obligarea intimatelor la plata cheltuielilor de judecată.

În dezvoltarea motivelor de apel s-a arătat că hotărârea apelată este în parte netemeinică și nelegală, respectiv cu privire la anumite articole stabilite de completul de arbitraj pentru forma metodologiei.

1. Astfel, în mod nelegal și netemeinic, completul de arbitraj a admis excepția lipsei procedurii prelabile invocate de UPFR. Sub acest aspect hotărârea arbitrală este dată cu încălcarea dispozițiilor: art. 13 alin. (1) din Convenția de la Berna, ratificată de România prin Legea nr. 77/1998; art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului; art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului; art. 131, 131¹ și 131² din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, și hotărârea contravine art. 13 alin. (1) din Convenția de la Berna, ratificată de România prin Legea nr. 77/1998.

A susținut apelanta că stabilirea unor condiții referitoare la exercitarea dreptului de reproducere nu poate în niciun caz să aducă atingere dreptului ce aparține autorului de a obține o remunerare echitabilă.

În speță, dispozițiile Legii nr. 8/1996 privitoare la stabilirea remunerațiilor prin metodologii nu aduc și nu pot aduce atingere dreptului autorilor de a obține o remunerare echitabilă, stabilită de autoritatea competentă, în lipsa unui acord amiabil.

Stabilirea unei remunerații echitabile prin metodologii nu se limitează doar la cuantumul remunerației, ci și la dispoziții referitoare la:

— determinarea persoanelor care au obligația de a obține autorizația și de a plăti aceste remunerații;

— stabilirea unor măsuri și mijloace eficiente de determinare efectivă și reală a remunerațiilor datorate și de urmărire a acestora.

Toate acestea se înscriu în cadrul dreptului autorilor de a obține o remunerare echitabilă. Respingând propunerile UCMR-ADA privind forma finală a metodologiilor ce trebuie să prevadă remunerarea echitabilă a autorilor, prin aplicarea unei

sanctiuni neprevăzute de Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, hotărârea arbitrală încalcă prevederile art. 13 din Convenția de la Berna.

Mai mult, legiuitorul nici nu putea să prevadă sancțiunea reținută în mod nelegal de completul de arbitraj, întrucât o astfel de reglementare contravenea dispozițiilor art. 13 din Convenția de la Berna.

Potrivit art. 131 alin. (1) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, cererea și propunerea de metodologii se depun la ORDA în vederea inițierii procedurii de negociere prin decizie a ORDA. În speță a fost întrunită această cerință, motiv pentru care a și fost emisă decizia ORDA de constituire a comisiei de negociere. În speță, completul de arbitraj a aplicat cererii de arbitraj și procedurii arbitrajului o dispoziție legală ce viza numai inițierea procedurilor de negociere.

Procedând astfel, completul de arbitraj a extins în mod nepermis o dispoziție specială, ce reglementează numai inițierea procedurii de negociere prin decizie ORDA, și la procedura arbitrajului.

Nici art. 131 din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, nu limitează nici negocierea și nici arbitrajul la forma inițială a propunerii de metodologii.

Prin urmare, art. 131 din Legea nr. 8/1996, cu modificările ulterioare, nu limitează negocierea strict la forma metodologiilor propusă inițial; art. 131² din Legea nr. 8/1996, cu modificările ulterioare, nu limitează cererea de arbitraj, propunerile părților și forma finală a metodologiilor la forma inițială a metodologiilor sau la alte forme negociate.

În absența unei dispoziții exprese a legiuitorului, forma finală a metodologiilor nu poate fi limitată prin aplicarea unei sancțiuni neprevăzute de legea specială.

Restrângerea drepturilor patrimoniale de autor reprezentate de UCMR-ADA, prin aplicarea unei sancțiuni procedurale neprevăzute de legea specială aduce o atingere gravă dispozițiilor art. 13 din Convenția de la Berna, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului.

Art. 131² alin. (3) prevede în mod expres care sunt situațiile în care poate fi solicitată inițierea procedurii de arbitraj, în speță fiind incidentă dispoziția cuprinsă la lit. b): „cele două părți aflate în negociere nu au putut conveni forma unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin. (1)”.

Singura sancțiune a decăderii pentru oricare dintre părți este prevăzută la alin. (6) al art. 131² al actului normativ menționat și operează numai în cazul în care nu a fost plătit onorariul.

Pentru niciun alt motiv oricare dintre părți nu poate fi împiedicată de a formula concluzii și, respectiv, propuneri cu privire la forma finală a metodologiilor.

Împiedicarea sau limitarea oricăror apărări sau cereri ale oricărei părți cu privire la forma finală a metodologiilor ce se stabilesc prin procedura arbitrajului constituie o încălcare a dreptului la un proces echitabil sub aspectul negării dreptului unei persoane de a-și formula toate apărările pe care le consideră necesare pentru apărarea sau realizarea drepturilor sale.

De altfel, stabilirea formei finale de către completul de arbitraj nu poate fi stabilită de cererea uneia sau alteia dintre părți, ci în raport de dispozițiile legale, motiv pentru care niciuna dintre propunerile părților nu leagă arbitrii, care au obligația de a stabili forma finală a metodologiei potrivit propriei convingeri și dispozițiilor legale, astfel încât să fie asigurată respectarea dreptului autorilor de a obține o remunerare echitabilă.

În concluzie, arbitrii aveau obligația de a cerceta toate apărările formulate de UCMR-ADA și, în măsura în care acestea erau întemeiate, să le cuprindă în forma finală a metodologiei. Mai mult, așa cum rezultă din chiar înscrisurile depuse de UPFR și din propunerile de metodologie formulate de UCMR-ADA

anterior inițierii arbitrajului, în cadrul negocierilor, UCMR-ADA a propus:

- stabilirea și definirea noțiunii de utilizator;
- informații ce trebuie menționate de utilizator în cererea de autorizare;
- valabilitatea autorizației licență neexclusivă;
- obligațiile fabricantului etc.

În mod surprinzător însă, completul de arbitraj nu a analizat probele administrate și a reținut ca întemeiate concluziile și apărările UPFR, deși acestea erau combătute de probele de la dosar.

2. În subsidiar, în măsura în care, contrar celor de mai sus, s-ar aprecia că într-o astfel de situație este admisibilă excepția de neîndeplinire a procedurii prealabile, înțelege să invocăm o astfel de excepție a lipsei procedurii prealabile cu privire la mai multe propuneri privind forma de metodologie depuse de UPFR direct în arbitraj.

Astfel, UPFR nu a propus în negocieri următoarele dispoziții ale metodologiei solicitate direct în arbitraj și preluate ca atare în forma finală a metodologiei:

a) vânzarea la prețuri de ofertă (mid), preluată la art. 2 lit. g), precum și în tabelul cu remunerații minime din metodologia criticată;

b) vânzare budget, preluată la art. 2 lit. h), precum și în tabelul cu remunerații minime din metodologia criticată;

c) prevederile referitoare la cuprinsul cererii de autorizare, preluate în forma finală a metodologiei la art. 4 alin. (2) teza a II-a și la alin. (3) al aceluiași articol, au fost propuse direct în arbitraj de UPFR și preluate ca atare de către completul de arbitraj pe considerentul ce nu corespunde realității că ar fi fost deja agreeate de părți;

d) scutirea de la plata drepturilor de autor a unui număr de exemplare, prevăzută la art. 7 alin. (2) din metodologia criticată;

e) baza de calcul pentru produse la prețuri de ofertă (mid) și pentru produsele budget, preluată la art. 11 din metodologia criticată;

f) de asemenea, anexele la metodologie nu au fost supuse de negocieri prealabile și au fost preluate de complet în cadrul metodologiei în varianta propusă de UPFR.

Pe cale de consecință, aceste propuneri, întrucât nu au fost supuse de UPFR unei negocieri prealabile, ci propuse direct în arbitraj, sunt în egală măsură realizate cu încălcarea procedurii prealabile (fine de neprimire) și solicită respingerea lor ca atare în cazul în care s-ar reține că o astfel de excepție este admisibilă în speță. Dacă este admisibilă o astfel de excepție, atunci în egală măsură este aplicabilă atât UCMR-ADA, cât și UPFR cu privire la formele de metodologie susținute în arbitraj.

Completul de arbitraj nu s-a pronunțat asupra excepției invocate de UCMR-ADA de inadmisibilitate a cererii UPFR de a fi stabilite prin arbitraj și modele-tip pentru cererea de autorizare pentru raportul de vânzări.

Potrivit art. 131 alin. (2), art. 131¹ și 131² din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, pot face obiect al negocierii și al arbitrajului numai metodologiile cuprinzând remunerațiile convenite autorilor de opere muzicale.

Cu toate că a invocat excepția inadmisibilității extinderii, în mod direct sau indirect (ca anexe la metodologie), a prevederilor speciale și la stabilirea unor formulare de cerere sau de raportări, completul de arbitraj nu s-a pronunțat asupra acestei excepții invocate de UCMR-ADA.

În consecință, solicită instanței ca, prin admiterea apelului, să înlăture anexele stabilite de completul de arbitraj la forma metodologiei, întrucât acestea nu fac obiect al procedurii de negociere și de arbitraj reglementate în mod expres prin norme speciale și derogatorii de Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

În sensul inadmisibilității stabilirii pe calea acestei proceduri a unor formulare standard s-a mai pronunțat completul de arbitraj și prin hotărârile nr. 1 și 2 din 18 decembrie 2004,

publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 18 ianuarie 2005, definitive și irevocabile.

De altfel, stabilirea formei unor astfel de tipizate contravine dispozițiilor art. 130 lit. h) din Legea nr. 8/1996, care conferă organismului de gestiune colectivă dreptul de a solicita, pentru fiecare situație particulară, informațiile și documentele necesare pentru determinarea remunerațiilor și pentru repartizarea acestora către titularii de drepturi de autor de opere muzicale îndreptățiți.

Legea nr. 8/1996 prevede la art. 130 două situații distincte: la lit. b) stabilirea remunerațiilor prin metodologii; la lit. h) solicitarea informațiilor atât înainte, cât și după utilizarea operelor muzicale.

Dintre cele două situații, numai pentru cea prevăzută la art. 130 lit. b) Legea nr. 8/1996 a reglementat o procedură specială de negociere și arbitraj pentru stabilirea unor metodologii. Prin urmare, dreptul UCMR-ADA de a solicita informații și documentele necesare nu poate face obiect al arbitrajului și nu poate fi limitat în cadrul unei astfel de proceduri, motiv pentru care formularele de cerere și de raportare prin care vor fi comunicate către UCMR-ADA astfel de informații nu pot fi stabilite de către completul de arbitraj.

Mai mult, pentru fiecare tip de reproducere și distribuire în parte există situații particulare care nu pot fi cuprinse într-un singur model de cerere. Spre exemplu, formularul de cerere nu cuprinde mențiuni cu privire la: tipul de produs (standard, premium, promoțional etc.), tirajul ce se solicită a fi autorizat, numărul de catalog etc.

Formularul de cerere stabilit de către completul de arbitraj în anexa nr. 1 la metodologie contravine astfel chiar prevederilor metodologiei, dar și prevederilor art. 130 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 8/1996.

De asemenea, un raport standard care să constituie anexă la metodologie pentru toate tipurile de reproducere și distribuire (standard, premium, promoțional etc.) nu poate fi realizat. Pentru fiecare situație particulară, UCMR-ADA este îndreptățită să solicite și să primească informațiile corespunzătoare.

De altfel, întrucât completul de arbitraj a refuzat la termenele precedente să se pronunțe asupra excepției inadmisibilității invocate de UCMR-ADA, apelanta a fost nevoită să prezinte propuneri de cerere de autorizare și de raport care să fie cât mai apropiate de realitate și să diminueze eventuale blocaje ulterioare.

Cu toate acestea, în mod curios, și de această dată completul de arbitraj a înțeles să ignore propunerile și apărările UCMR-ADA și a preferat să stabilească două anexe, 1 și, respectiv, 2, cu propunerile UPFR de formulare de cerere de autorizare și de raport.

În subsidiar, solicită modificarea anexelor metodologiei cu cele propuse prin forța împrejurărilor de UCMR-ADA, chiar dacă acestea nu sunt exhaustive și nu pot acoperi toate situațiile ce apar în practică. Formularele propuse în aceste condiții de UCMR-ADA sunt însă cele mai apropiate de realitate și în măsură să asigure un minim de informații necesare autorizării rapide, identificării operelor muzicale utilizate și repartizării în termenul legal a remunerațiilor, precum și pentru a verifica și urmări atât utilizarea reală a operelor muzicale, cât și plata corectă a remunerațiilor de către utilizatorii din domeniu.

4. În mod greșit completul de arbitraj a reținut ca părțile sunt de acord asupra majorității aspectelor cuprinse în metodologie. În baza acestei concluzii greșite și neîntemeiate, arbitrii au preluat forma de metodologie propusă de UPFR.

În realitate, așa cum rezultă și din precizările depuse de UCMR-ADA la termenul din data de 28 noiembrie 2008 (anexă la cererea precizatoare), numai pentru art. 11, 20 și 21 din propunerea UCMR-ADA nu au existat divergențe.

Aceste articole se regăsesc parțial în forma finală a metodologiei, respectiv: art. 11 a devenit art. 12, iar art. 21 a

devenit art. 20. Art. 20 din propunerea UCMR-ADA nu se regăsește în forma finală a metodologiei.

5. Metodologia cuprinde dispoziții nelegale, netemeinice ori imposibil de aplicat, motiv pentru care solicită modificarea acesteia potrivit celor ce urmează.

I. Forma art. 2 din metodologia stabilită de completul de arbitraj cuprinde mai multe dispoziții nelegale și netemeinice.

A. Lit. b) a art. 2 din metodologie definește noțiunea de producător ca încălcarea dispozițiilor art. 103 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare. Stabilirea în metodologie, normă de aplicare a legii, a unui alt înțeles pentru noțiunea de producător constituie o încălcare a art. 103 din legea menționată, precum și a dispozițiilor art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă.

În speță, noțiunea de producător prevăzută de art. 103 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 a devenit obligatorie pentru orice altă reglementare dată în aplicarea Legii nr. 8/1996. Metodologia reglementează însă reproducerea și/sau distribuirea operelor muzicale și remunerațiile cuvenite autorilor de opere muzicale, indiferent dacă reproducerea și/sau distribuirea se face de către producător sau de către o altă persoană, inclusiv de către sublicențiați ai producătorilor.

Mai mult, majoritatea producătorilor din România acționează atât în calitate de producători ai propriilor fonograme, cât și de sublicențiați ai producătorilor străini.

Metodologia se adresează așadar tuturor persoanelor care realizează acte de reproducere și distribuire de opere muzicale fixate pe înregistrări sonore și nu doar producătorilor de fonograme în sensul Legii nr. 8/1996.

De altfel, chiar și la stabilirea de către completul de arbitraj a unei alte definiții decât cea legală pentru noțiunea de utilizator, completul de arbitraj a avut în vedere faptul că nu doar producătorii, ci orice altă persoană fizică sau juridică ce realizează acte de reproducere sau de distribuire a operelor muzicale fixate pe suporturi.

Pentru acest motiv este temeinică și legală critica formulată mai sus de UCMR-ADA și solicită modificarea art. 2 din metodologie prin definirea noțiunii de utilizator și folosirea acestei noțiuni în tot cuprinsul metodologiei.

Solicită în consecință modificarea art. 2 lit. b) din metodologie în sensul de a avea următorul conținut: „b) prin *utilizator* se înțelege oricare dintre persoanele fizice sau juridice ce realizează sau organizează activități de reproducere punere în circulație a operelor muzicale fixate pe fonograme destinate distribuirii către public”.

O reglementare asemănătoare a noțiunii de utilizator, respectiv a persoanelor cărora li se adresează o astfel de metodologie, se regăsește și în practica europeană. Completul de arbitraj a ignorat însă practica europeană depusă în arbitraj de UCMR-ADA. În plus, Legea nr. 8/1996 nu limitează și nu condiționează realizarea reproducerii și distribuirii operelor muzicale de calitatea de producător. Dimpotrivă, legea definește reproducerea, fără a face referire la o anumită calitate esențială pe care trebuie să o îndeplinească persoana care realizează actul de reproducere.

Reproducerea reprezintă realizarea de către orice persoană a oricăreia dintre operațiunile prevăzute la art. 14 din Legea nr. 8/1996.

În conformitate cu noțiunea de utilizator mai sus definită, solicităm instanței să dispună modificarea metodologiei și în sensul că se înlocuiește în tot cuprinsul metodologiei a noțiunii de „producător” cu noțiunea de „utilizator”.

B. Lit. e) a art. 2 din metodologie — solicită modificarea acesteia în concordanță cu practica europeană, potrivit căreia printre condițiile obligatorii pentru ca un produs să fie considerat premium se numără:

— produsul (fonograma) să fie distribuit împreună cu un alt produs sau serviciu, ca bonus pentru promovarea acestora din urmă;

— produsul (fonograma) să fie distribuit gratuit, inclusiv fără majorarea prețului produsului sau serviciului promovat.

Pentru acest motiv, solicită modificarea în mod corespunzător a lit. e) a art. 2 din metodologie după cum urmează: „e) prin *produs premium* se înțelege suportul înregistrat oferit gratuit ca bonus pentru promovarea unui alt produs, serviciu, marcă etc.”

C. Lit. g) a art. 2 din metodologie — solicită în principal a fi eliminată.

Reglementarea unei remunerații distincte și speciale pentru produse denumite de „mid” nu a fost dovedită în arbitraj ca fiind o practică stabilită în negocierile dintre organismele de gestiune colectivă și utilizatorii din Europa. Esențial în speță este faptul că gestiunea colectivă a drepturilor de reproducere și de distribuire este facultativă. În aceste condiții, restrângerea drepturilor autorilor, inclusiv de a fi de acord sau nu cu o astfel de valorificare a drepturilor lor, nu poate fi dispusă prin metodologie.

O astfel de reglementare aduce atingere dreptului moral al autorilor de a decide asupra modalității în care vor fi aduse la cunoștință operele lor.

În subsidiar, dacă instanța va aprecia că Legea nr. 8/1996 permite impunerea, prin metodologie, a unei modalități de exploatare de către terți a drepturilor autorilor de opere muzicale printr-o categorie de produse denumite „mid”, fără acordul autorilor, solicită modificarea dispozițiilor art. 2 lit. g).

Solicitarea modificării metodologiilor are în vedere că este necesară în egală măsură protejarea drepturilor autorilor de opere muzicale prin impunerea unui termen rezonabil, calculat de la prima lansare a produsului, în care acesta să nu poată fi încadrat la „produs mid”.

Solicită așadar, cu caracter subsidiar, modificarea lit. g) a art. 2 din metodologie în sensul de a avea următorul conținut: „g) prin *produs la prețuri de ofertă (mid)* se înțelege produsul relansat la vânzare după mai mult de un an de la data lansării inițiale, la un PPD cu cel puțin 20% mai mic față de PPD-ul corespunzător primei lansări.”

D. Lit. h) a art. 2 din metodologie — solicită modificarea acesteia în concordanță cu practica europeană. Potrivit probei cu înscrisuri administrate de UCMR-ADA, în practica europeană sunt acceptate astfel de produse „budget”, oferite publicului la prețuri reduse, dar numai dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ două condiții:

— încadrarea la produs budget să nu fie realizată mai devreme de un an de la data lansării inițiale a produsului;

— valorificarea acestor produse față de PPD-ul corespunzător primei lansări.

Completul de arbitraj a reținut în forma metodologiei propunerea incompletă a UPFR, fără nicio motivare.

Având în vedere:

— practica europeană dovedită de UCMR-ADA cu înscrisuri;

— faptul că la nivel european a existat un acord al autorilor pentru exploatarea drepturilor lor în cadrul unor astfel de produse numai dacă sunt îndeplinite în mod cumulativ cele două condiții;

— motivele de drept invocate și pentru punctul precedent privind drepturile autorilor de a decide asupra modalității de exploatare a drepturilor lor,

solicită instanței să dispună modificarea lit. h) a art. 2 din metodologie după cum urmează: „h) prin *produs la preț redus (budget)* se înțelege produsul relansat la vânzare după mai mult de un an de la data lansării inițiale, la un PPD cu cel puțin 35% mai mic față de PPD-ul corespunzător primei lansări.”

II. Forma art. 3 din metodologia stabilită de completul de arbitraj este incompletă, fiind ignorate fără nicio motivare propunerile formulate de UCMR-ADA. O astfel de soluție este astfel netemeinică și nelegală.

Potrivit art. 123² din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, dreptul de reproducere a operelor muzicale se gestionează colectiv facultativ. Drepturile

patrimoniale de reproducere și de distribuire a operelor muzicale sunt gestionate astfel de UCMR-ADA numai în baza și potrivit limitelor prevăzute de contractele de mandat încheiate direct cu titularii de drepturi patrimoniale de autor sau de contractele de reprezentare reciprocă încheiate cu organismele similare din străinătate. Potrivit contractelor de reprezentare reciprocă cu organismele similare din străinătate, mandatul UCMR-ADA este limitat exclusiv la teritoriul României.

Pe cale de consecință, UCMR-ADA poate autoriza reproducerea și distribuirea operelor muzicale numai în limitele teritoriului României.

UCMR-ADA nu poate astfel autoriza nici reproducerea operelor muzicale pe teritoriul altor state, nici distribuirea operelor muzicale pe teritoriul altor state.

Distribuția pe teritoriul altor state a operelor muzicale din repertoriul altor organisme de gestiune colectivă poate fi realizată de UCMR-ADA numai dacă primește un mandat expres în acest sens din partea organismului de gestiune colectivă similar și numai în condițiile plății remunerației prevăzute în țara de destinație a produsului, respectiv în țara în care sunt comercializate cu amănuntul către public produsele.

De altfel, în mod firesc, reglementarea cuprinsă în metodologia stabilită în România se aplică exclusiv pentru reproducerea și distribuția operelor muzicale pe teritoriul României.

Art. 3 din metodologie reglementează întinderea teritorială a autorizațiilor de licență neexclusivă și a drepturilor neexclusive conferite prin acestea utilizatorilor ca fiind teritoriul României. Același articol reglementează însă și situația distribuției pe teritoriul României a unor produse reproduse pe teritoriul altor state.

În egală măsură limitele mandatelor prevăzute mai sus sunt aplicabile pentru orice alt teritoriu. În aceste condiții, autorizația de licență neexclusivă nu este necesară și remunerația nu este datorată către UCMR-ADA doar în măsura în care, în țara în care au fost realizate reproducerea și distribuția în România spre a fi oferite publicului, a fost autorizată reproducerea și au achitat remunerațiile către organismul de gestiune colectivă.

Prin urmare, este absolut întemeiată propunerea UCMR-ADA ca utilizatorul să dovedească faptul că reproducerea operelor muzicale pe acele produse a fost realizată și autorizată pe teritoriul altui stat și că a fost plătită remunerația corespunzătoare pentru distribuția acestora pe teritoriul României.

Utilizatorul trebuie să prezinte în acest sens o dovadă din partea organismului de gestiune colectivă similar UCMR-ADA din țara respectivă.

Pentru aceasta învederează instanței că:

— sunt avute în vedere numai operele muzicale din repertoriul UCMR-ADA care sunt pe cale de consecință gestionate colectiv de celelalte organisme similare UCMR-ADA din străinătate;

— nu interesează în speță reproducerea operelor muzicale ce nu se află în repertoriul UCMR-ADA pentru care sunt gestionate drepturile de reproducere și distribuție;

— fiind vorba numai de drepturi gestionate colectiv de alte organisme similare UCMR-ADA, dovada autorizării și plății remunerației trebuie să fie făcută printr-un înscris eliberat de acel organism de gestiune colectivă.

Pentru toate aceste motive, solicită modificarea articolului din metodologie în sensul de a cuprinde următoarele prevederi:

„Art. 3. — (1) Autorizația licență neexclusivă încheiată cu UCMR-ADA conferă utilizatorului, în schimbul remunerației, drepturile neexclusive gestionate colectiv de UCMR-ADA de a reproduce și distribui exclusiv pe teritoriul României operele muzicale individualizate în aceasta, fixate pe orice tip de suport.

(2) Distribuția pe alt teritoriu a operelor muzicale reproduse în România poate fi realizată în baza unei autorizații licență neexclusivă încheiate de UCMR-ADA numai în limitele și în

condițiile, inclusiv în ceea ce privește remunerațiile, stabilite prin mandatele acordate UCMR-ADA potrivit contractelor de reprezentare reciprocă încheiate cu organismele similare din străinătate.

(3) Nu sunt datorate remunerații și nu este necesară încheierea unor autorizații licență neexclusivă cu UCMR-ADA pentru distribuția pe teritoriul României a operelor muzicale dacă utilizatorul prezintă UCMR-ADA confirmarea eliberată de organismul similar UCMR-ADA din țara de origine a produselor, din care să rezulte că, potrivit mandatului deținut, au fost autorizate reproducerea și distribuția acestora pe teritoriul României și au fost achitate remunerațiile. În cazul în care pentru o parte din operele muzicale gestionate colectiv de UCMR-ADA nu au fost achitate remunerațiile în țara de origine a produselor, utilizatorul are obligația de a obține autorizație licență neexclusivă pentru distribuția pe teritoriul României, precum și de a achita remunerațiile corespunzătoare prevăzute de prezenta metodologie.”

III. Forma art. 4 al metodologiei stabilită de completul de arbitraj este incompletă, fiind ignorate fără nicio motivare propunerile formulate de UCMR-ADA. O astfel de soluție este astfel netemeinică și nelegală.

Scopul formulării complete a unei cereri de autorizare, cu toate informațiile necesare, are două motive întemeiate:

a) celeritatea soluționării cererilor de autorizare. Cu cât informațiile furnizate de utilizator sunt mai puține, cu atât timpul necesar pentru analizarea și verificarea acestor informații și, pe cale de consecință, pentru încheierea autorizației licență neexclusivă este mai mare;

b) reducerea cheltuielilor de colectare. Cu cât informațiile furnizate UCMR-ADA de la utilizator sunt mai puține, cu atât costurile de colectare a remunerațiilor sunt mai ridicate, fiind necesar un timp mai mare alocat de un număr mai mare de personal pentru analizarea și verificarea cererilor, dar și corespondențe suplimentare și îndelungate cu organismele similare din străinătate și cu titularii de drepturi.

Pentru aceste considerente, forma actuală a art. 4 din metodologie este neîntemeiată, întrucât nu corespunde cerințelor de celeritate la încheierea autorizațiilor licență neexclusivă și de reducere a costurilor de colectare a remunerațiilor.

Toate informațiile solicitate de UCMR-ADA sunt deținute de utilizatori.

O eventuală comoditate a utilizatorilor în a furniza toate informațiile solicitate de UCMR-ADA, astfel cum această comoditate a fost transpusă în propunerea UPFR preluată în metodologie, prejudiciază atât utilizatorii, prin întârzierea încheierii autorizațiilor licență neexclusivă, cât și autorii, prin majorarea costurilor de colectare a remunerațiilor.

Prevederea actuală a art. 4 din metodologie contravine astfel dispozițiilor art. 134 alin. (2) lit. b), care instituie principiul eficienței activității de gestiune colectivă și limitează comisionul (cheltuielile de colectare) la maximum 15% din valoarea remunerațiilor colectate și conduce la majorarea cheltuielilor de colectare care, în timp, având în vedere și alte categorii de utilizări ce trebuie să fie documentate, poate conduce la depășirea limitei de cheltuieli de 15%.

O parte a prevederilor alin. (2) este chiar inaplicabilă. Este imposibil astfel ca doar în baza unui număr de catalog să fie identificat în întreaga lume organismul similar UCMR-ADA care ar fi autorizat anterior o reproducere, să fie stabilite operele muzicale, dacă albumul ce urmează a fi reprodus are aceeași denumire, aceleași opere muzicale, neremixate, adaptate ori tradus textul sau denumirea etc.

De altfel și de această dată, fără motivare, completul de arbitraj a ignorat propunerile și apărările UCMR-ADA și a preluat forma propusă de UPFR.

Față de toate motivele de mai sus, pentru a face aplicabile dispozițiile art. 4 din metodologie, pentru celeritatea soluționării

cererilor de încheiere a autorizațiilor licență neexclusivă, pentru menținerea cheltuielilor UCMR-ADA de colectare a remunerațiilor sub nivelul maxim admis de lege de 15%, pentru respectarea principiului eficienței activității de colectare a remunerațiilor, față de prevederile art. 130 lit. h) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, ce prevăd obligația și dreptul UCMR-ADA de a solicita utilizatorilor toate informațiile necesare, față de obligația utilizatorilor de a comunica într-un termen foarte scurt informațiile solicitate de UCMR-ADA, solicită modificarea dispozițiilor alin. (2) și (3) ale art. 4 din metodologie și introducerea unui alineat (4) după cum urmează:

„Art. 4. — (2) În acest scop, producătorul va adresa o cerere UCMR-ADA înainte de data propusă pentru reproducere și, respectiv, distribuire. Cererea va cuprinde:

- a) numele/denumirea producătorului și datele sale de identificare;
- b) titlul albumului;
- c) denumirea fiecărei opere muzicale;
- d) numele titularilor de drepturi de autor (compozitor, textier, aranjor, editor);
- e) numele artistului interpret;
- f) durata fiecărei opere muzicale (în minute și secunde);
- g) numărul și durata totală a operelor muzicale incluse în album;
- h) tipul suportului/suporturilor pe care vor fi reproduse operele muzicale;
- i) tipul sau tipurile de produs;
- j) tirajul solicitat a se autoriza pentru fiecare tip de suport;
- k) costul total de producție estimat (inclusiv ambalare, depozitare și transport);
- l) data la care sau începând cu care va fi reprodus albumul;
- m) fabricantul (multiplicatorul) și țara în care se va efectua multiplicarea albumului;
- n) data la care sau începând cu care se va distribui albumul;
- o) distribuitorul/distribuitorii și țara/țările de destinație a tirajului solicitat a fi autorizat;
- p) ștampila, numele și prenumele, funcția și semnătura reprezentantului legal al producătorului.

(3) Cererile pentru încheierea unor acte adiționale pentru reeditări, suplimentare a tirajelor sau extinderea perioadei de valabilitate a autorizării, fără modificarea structurii inițiale a albumului, vor cuprinde:

- a) numele/denumirea producătorului și datele sale de identificare;
- b) titlul albumului;
- c) numărul și data autorizației licență neexclusivă încheiate cu UCMR-ADA;
- d) tipul suportului/suporturilor pe care se reproduce albumul;
- e) numărul de catalog al albumului (pentru fiecare tip de suport, dacă este cazul);
- f) tipul sau tipurile de produs;
- g) tirajul suplimentar solicitat a se autoriza pentru fiecare tip de suport;
- h) data la care sau începând cu care va fi reprodus tirajul suplimentar din album;
- i) fabricantul (multiplicatorul) și țara în care se va efectua multiplicarea tirajului suplimentar;
- j) data la care sau începând cu care se va distribui tirajul suplimentar al albumului;
- k) distribuitorul/distribuitorii și țara/țările de destinație a tirajului suplimentar solicitat a fi autorizat;
- l) ștampila, numele, prenumele, funcția și semnătura reprezentantului legal al producătorului.

(4) În orice alte cazuri se va încheia o nouă autorizație licență neexclusivă, iar cererea de autorizare va cuprinde informațiile prevăzute la alin. (2).”

IV. A mai arătat apelanta că forma art. 6 din metodologie stabilită de completul de arbitraj este incompletă, netemeinică și nelegală pentru motivele de mai jos.

a) Stabilirea remunerației procentuale la nivelul de 9,009% s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 1311 alin. (2) lit. c) și h) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, așa cum rezultă din probele administrate de UCMR-ADA, remunerația practică la nivel european pentru utilizarea operelor muzicale prin reproducere și distribuire pe suporturi este de 11% din PPD. La nivel european, remunerațiile au fost stabilite și sunt plătite pentru același repertoriu de opere muzicale pe care îl gestionează colectiv și UCMR-ADA, potrivit contractelor de reprezentare reciprocă.

Chiar și atunci când prin lege în România remunerațiile erau limitate la maximum 10%, prin Hotărârea Guvernului nr. 521/1999 remunerația procentuală a fost stabilită la limita maximă de 10%, pentru că, potrivit legii, nu putea fi stabilită la nivelul de 11% practicat în Europa. În mod cu totul și cu totul neîntemeiat, completul de arbitraj a stabilit o remunerație de 9,009% din PPD.

Pentru a stabili o astfel de remunerație, completul de arbitraj a transformat în regulă o excepție. Astfel, la nivel european sunt agreeate două deduceri ce conduc la reducerea remunerației de la 11% la 9,009% din PPD, dacă sunt îndeplinite cel puțin două condiții cumulative:

— utilizatorul să fi încheiat anterior reproducerii un contract-cadru cu organismul de gestiune colectivă, în cazul UCMR-ADA o autorizație licență neexclusivă;

— utilizatorul să respecte toate clauzele contractului sau ale metodologiei, în special să nu întârzie plata remunerațiilor și depunerea raportărilor.

În același sens sunt și dispozițiile art. 1312 alin. (8) teza finală din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, ce prevăd că pot fi acordate reduceri la remunerațiile datorate de utilizatori dacă acele reduceri sunt prevăzute de metodologii.

Contrar celor de mai sus, în mod neîntemeiat și nelegal, completul de arbitraj a stabilit o remunerație redusă cu caracter general. Completul de arbitraj a ignorat astfel rațiunile pentru care la nivel european au fost agreeate reduceri ale remunerației, precum și prevederile art. 1312 alin. (8) teza finală din Legea nr. 8/1996 care prevăd posibilitatea reglementării în metodologie a unor reduceri ale remunerațiilor și nu aplicarea din oficiu prin metodologie a unei remunerații reduse pentru toate cazurile.

În concluzie, în concordanță cu practica europeană, cazurile de reducere a remunerației de la 11% din PPD la 9,009% din PPD trebuie să fie prevăzute de metodologie numai pentru situațiile în care sunt întrunite cumulativ cele două condiții agreeate la nivel european.

c) Remunerațiile minime sunt stabilite de completul de arbitraj nu sunt în concordanță cu practica europeană, astfel cum art. 1311 alin. (2) lit. h) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la remunerația minimă produs standard, apelanta arată că a depus în arbitraj înscrieri din care rezultă remunerațiile minime practicate în Europa pentru reproducerea și distribuirea operelor muzicale pe suporturi fizice.

Potrivit acestor înscrieri, remunerațiile minime/o unitate practicate în Europa pentru un CD LP (5 inch) — cel mai utilizat — sunt următoarele:

- Ungaria — 0,5667 euro (2,43 lei);
- Portugalia — 0,57 euro (2,44 lei);
- Spania — 0,4815 euro (2,06 lei);
- Belgia — 0,5126 euro (2,2 lei);
- Danemarca — 0,62 euro (2,66 lei);
- Finlanda — 0,61 euro (2,61 lei);
- Franța — 0,4955 euro (2,12 lei);
- Elveția — 0,50 euro (2,14 lei);
- Norvegia — 0,51 euro (2,18 lei);
- Germania — 0,4960 euro (2,13 lei);
- Italia — 0,729 euro (3,12 lei);
- Austria — 0,50 euro (2,14 lei).

Media remunerațiilor minime la nivel european prevăzute mai sus este de 0,55 euro (2,36 lei) la un curs valutar 1 euro = 4,2884 lei.

UCMR-ADA, raportată la practica europeană, solicită admiterea apelului și în sensul de a fi modificată metodologia prin majorarea cuantumului remunerațiilor minime reprezentând drepturi patrimoniale de autor de opere muzicale.

Solicită astfel ca remunerația minimă, în cazul unui CD LP (5 inch) — produs standard —, să fie stabilită la un cuantum de 32 lei/unitate (0,54 euro), apropiată astfel de nivelul mediu al remunerațiilor minime practicate în Europa.

Stabilirea unei astfel de remunerații minime este întemeiată și pe faptul că în România gestiunea colectivă este facultativă, fapt ce atrage obligativitatea verificării și autorizării reproducerii operă/operă și nu prin încheierea unei autorizații licență neexclusivă globale.

La nivel european, în situația în care autorizarea se face operă/operă, așa cum este și cazul UCMR-ADA datorită faptului că gestiunea colectivă este facultativă, remunerațiile sunt cu circa 50% mai mari decât cele menționate mai sus.

Prin urmare, în mod evident, solicitarea UCMR-ADA de stabilire a unei remunerații minime la nivelul remunerațiilor minime practicate la nivel european este una rezonabilă în condițiile în care, în realitate, raportarea ar trebui să se realizeze la remunerațiile practicate pentru autorizarea operă/operă care este mult mai mare.

De asemenea, completul de arbitraj nu a ținut seama de criteriul prevăzut de art. 1311 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Într-o proporție absolut covârșitoare, repertoriul UCMR-ADA gestionat colectiv pe bază de mandat pentru reproducere și distribuire a operelor muzicale este compus din opere aflate în repertoriul organismelor similare din străinătate (repertoriu internațional).

În timp ce pentru autorii români este posibilă și foarte practică încheierea unor contracte directe de către producător cu autorul și nu cu UCMR-ADA, pentru repertoriul internațional regula o constituie încheierea autorizațiilor licență neexclusivă cu UCMR-ADA.

Fără a pune în discuție cu acest prilej dacă posibilitatea acordată de legiuitor autorilor români este un avantaj sau mai degrabă un dezavantaj pentru aceștia, o astfel de situație impunea completului de arbitraj obligația de a ține seama că metodologia se va aplica cu preponderență repertoriului internațional gestionat colectiv de UCMR-ADA în baza contractelor de reprezentare reciprocă.

În aceste condiții, așa cum a statuat și Curtea de Apel București, practica europeană este un bun criteriu de stabilire a remunerațiilor, întrucât „în mod frecvent se folosesc și opere muzicale din repertoriul internațional (implicit și europene)”, iar titularii „ar trebui să se bucure de o protecție uniformă a drepturilor lor în spațiul european sau, în tot cazul una în care diferențele nu sunt semnificative, funcție de o zonă națională sau alta a utilizării operelor lor”.

Impunerea prin metodologii a remunerațiilor minime stabilite de completul de arbitraj, semnificativ mai mici decât cele practicate în statele din Uniunea Europeană, reprezintă o aplicare a unor condiții inegale la prestații echivalente față de comercianții (utilizatori) din spațiul Uniunii Europene și se creează astfel un dezavantaj concurențial major între utilizatorii din diverse state membre ale Uniunii Europene.

Și pentru acest din urmă motiv completul de arbitraj, în mod nelegal și netemeinic, a stabilit remunerațiile minime la un nivel mult mai mic decât cel practicat la nivel european.

În susținerea aceluiași caracter netemeinic al stabilirii netemeinice a unui nivel mult prea mic al remunerațiilor minime învedereăm instanței că situația prețurilor practicate la un moment dat de utilizatori nu constituie un impediment în

stabilirea unor remunerații minime apropiate de cele practicate la nivel european.

Astfel, în cazul tonurilor de apel și al internetului, remunerația minimă a fost stabilită în 2005 la 0,3 RON/descărcare/operă muzicală.

Această remunerație minimă a fost stabilită tocmai pentru a fi în acord cu remunerațiile minime practicate la nivel european și cu garantarea dreptului autorilor la o remunerație care să fie și echitabilă, chiar dacă utilizatorii au susținut și au invocat faptul că remunerația minimă reprezenta mai mult de 10% din prețul de descărcare a operei muzicale.

Important de reținut în cauză este și faptul că prețul actual la care sunt comercializate fonogramele este și rezultatul culpei utilizatorilor.

Astfel, potrivit probelor administrate în arbitraj, a rezultat că utilizatorii, în special pentru repertoriul internațional, nu au raportat la UCMR-ADA prețul de catalog (PCP), astfel cum prevedea Hotărârea Guvernului nr. 521/1999, ci o valoare mult mai mică.

Raportând o altă valoare mult mai mică decât prețul de catalog, utilizatorii au plătit remunerații reprezentând drepturi de autor la un nivel mult mai mic decât cel pe care îl datorau în realitate.

În consecință, așa cum au recunoscut unii utilizatori, fonogramele au fost comercializate la prețuri mai mici pentru că au plătit către UCMR-ADA sume mult mai mici decât cele pe care le datorau în realitate.

La solicitarea UCMR-ADA de a reface raportările și de a plăti integral remunerațiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 521/1999, producătorii au solicitat să fie scutiți de la remunerațiile restante pentru că acestea nu au fost avute în vedere la stabilirea prețului de comercializare a fonogramelor.

Au solicitat astfel utilizatorii să plătească remunerațiile reale numai pentru viitor, întrucât vor majora prețurile în funcție de dreptul de autor raportat la prețul de catalog.

Prin urmare, a se ține seama de prețurile actuale ale fonogramelor reprezintă în fapt o reducere a drepturilor convenite autorilor datorată faptului că utilizatorii nu și-au respectat obligația de plată a remunerațiilor prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 521/1999.

Prin urmare, în mod nelegal și netemeinic, completul de arbitraj a avantajat utilizatorii ca urmare a încălcării anterioare a drepturilor de autor de către aceștia prin neplata corespunzătoare a remunerațiilor.

De asemenea, în mod nelegal și netemeinic, completul de arbitraj și-a întemeiat hotărârea pe prevederile acordului BIEM/IFPI din 1975, în condițiile în care acest acord a încetat în anul 2000 și nu a mai fost reînnoit.

Mai mult, prevederile relative la diferențierea remunerațiilor minime prevăzute în anul 1975 nu mai sunt în acord cu normele relative la concurență aplicabile în cadrul pieței comune constituite la nivelul Uniunii Europene.

Astfel, stabilirea unor remunerații sensibil mai mici într-un stat membru al Uniunii Europene ar reprezenta aplicarea unor condiții inegale la prestații echivalente față de utilizatorii din Uniunea Europeană și ar crea un dezavantaj concurențial pentru utilizatorii din alte state membre ale Uniunii Europene.

În plus, nu puteau fi avute în vedere prețurile actuale ale fonogramelor, întrucât acestea s-au format ca urmare a încălcării obligației de plată integrală a remunerațiilor legale reprezentând drepturi de autor de opere muzicale.

Mai mult, chiar dacă nu ar fi fost incidente motivele de mai sus, completul de arbitraj, în mod nelegal și netemeinic, a avut în vedere cele mai mici prețuri atunci când a stabilit remunerațiile minime și nu cele mai practicate prețuri raportat la repertoriul cel mai mare gestionat colectiv facultativ de UCMR-ADA care este repertoriul internațional.

Contrar soluției completului de arbitraj, așa cum au statuat și instanțele în nenumărate rânduri, stabilirea unei remunerații

minime are scopul de a garanta autorului că va beneficia de o remunerație care să aibă caracter echitabil și să fie de natură a încuraja actul de creație.

Stabilirea unei remunerații minime ținând seama de cele mai mici prețuri dintre cele practice de utilizatori nu constituie o recunoaștere a dreptului autorilor la o remunerație echitabilă, ci, dimpotrivă, o ignorare a acestui drept.

Prin urmare, chiar dacă ar fi fost încă în vigoare și aplicabilă acea prevedere din acordul BIEM/IFPI, încetat în anul 2000, completul de arbitraj trebuia să aibă în vedere cele mai mari prețuri practice de utilizatorii repertoriului major (cel internațional) reprezentat de UCMR-ADA.

În aceste condiții, remunerațiile minime ce ar fi rezultat ar fi fost la nivelul celor solicitate de UCMR-ADA.

Stabilirea unor remunerații minime la nivelul celor practice la nivel european creează și pentru autorii români reprezentați de UCMR-ADA o recunoaștere, chiar dacă târzie, a dreptului lor la o remunerație echitabilă și de natură a încuraja actul de creație.

În cazul în care autorii români sunt dispuși să autorizeze reproducerea și distribuirea lor și în alte condiții decât cele practice la nivel european, nimic nu ar împiedica acel autor să opteze pentru gestiunea individuală a drepturilor lui și să încheie un contract direct cu utilizatorul.

Situațiile acestea particulare, invocate de utilizatori, în care autori români dispuși să renunțe, în tot sau în parte, la drepturile lor pentru o eventuală „promovare”, nu sunt de natură să genereze o reglementare care să îi priveze de drepturi echitabile pe ceilalți autori. În aceste cazuri, autorul are dreptul de opțiune între gestiunea colectivă și cea individuală.

Cu privire la remunerația minimă produs budget, apelanta a susținut că aceleași motive sunt valabile și aplicabile și în ceea ce privește stabilirea remunerațiilor minime pentru celelalte tipuri de suporturi și produse.

UCMR-ADA a depus în cadrul arbitrajului comparative în care sunt menționate remunerațiile minime practice la nivel european pentru fiecare tip de suport și produs.

Astfel, pentru produsele la preț redus (budget), în cazul CD-urilor LP (5 inch):

- Ungaria — 0,3778 euro (1,45 lei);
- Portugalia — 0,32 euro (1,37 lei);
- Spania — 0,437 euro (1,87 lei);
- Belgia — 0,2922 euro (1,25 lei);
- Danemarca — 0,35 euro (1,5 lei);
- Finlanda — 0,35 euro (1,5 lei);
- Franța — 0,2824 euro (1,21 lei);
- Elveția — 0,29 euro (1,24 lei);
- Norvegia — 0,29 euro (1,24 lei);
- Germania — 0,2827 euro (1,21 lei);
- Italia — 0,437 euro (1,87 lei);
- Austria — 0,29 euro (1,24 lei).

Media remunerațiilor minime la nivel european prevăzute mai sus este de 0,33 euro (1,41 lei). Curs valutar 1 euro = 4,2884 lei.

Solicită astfel ca remunerația minimă, în cazul unui CD LP (5 inch) — pentru produs budget —, să fie stabilită la un quantum de 1,2 lei/unitate (0,28 euro), situată astfel chiar sub nivelul remunerațiilor minime practice în Europa.

Remunerația minimă produs mid

Așa cum a mai arătat în cadrul motivelor de apel, completul de arbitraj a reglementat noua categorie de produse și remunerații.

Potrivit practicii europene, nu există o remunerație distinctă pentru o astfel de nouă categorie de produs. Pe de altă parte, reglementarea unei astfel de categorii de produs a fost solicitată de UPFR direct în arbitraj și nu a fost supusă negocierii.

Pe cale de consecință, în măsura în care instanța va reține că nu pot fi primite propuneri noi în arbitraj fără să fi fost supuse negocierii, așa cum a reținut completul de arbitraj pentru unele propuneri ale UCMR-ADA, în egală măsură invocă aceeași excepție pentru propunerea UPFR privind reglementarea unei

noi categorii de produs denumite mid și a unor remunerații distincte pentru aceasta.

Chiar și în măsura în care o astfel de propunere poate fi formulată direct în arbitraj, solicitarea UPFR este netemeinică și nelegală, întrucât: o astfel de remunerație nu este în concordanță cu practica europeană; utilizarea operelor muzicale în aceste condiții presupune acordul prealabil al autorilor de opere muzicale.

Pentru toate aceste motive, solicită modificarea metodologiei prin eliminarea din cuprinsul acesteia a tuturor dispozițiilor privitoare la produsele mid.

Cu totul și cu totul în subsidiar, în cazul în care instanța va aprecia că se impune reglementarea unei astfel de categorii distincte de produse mid, solicită modificarea remunerațiilor minime în raport cu remunerațiile minime practice la nivel european pentru produsele standard și produsele budget.

Pentru aceasta are în vedere faptul că, așa cum este definită, aceasta reprezintă o categorie intermediară între produsele standard și produsele budget. Pe cale de consecință, remunerația medie a celor două categorii de produse reprezintă $1,76 \text{ lei} (2,32 \text{ lei} + 1,2 \text{ lei})/2 = 1,76 \text{ lei}$. În concluzie, în această situație subsidiară, solicită modificarea remunerației minime din metodologia criticată, în sensul ca aceasta să fie de 1,76 lei/unitate.

Remunerații minime pentru solduri

Motivele pentru celelalte tipuri de suporturi le reiterează instanței în mod corespunzător și pentru remunerațiile minime aplicabile în cazul soldurilor.

UCMR-ADA a depus în cadrul arbitrajului comparative în care sunt menționate remunerațiile minime practice la nivel european pentru fiecare tip de suport și produs.

Media remunerațiilor pentru solduri la nivel european, așa cum acestea sunt menționate în practica depusă de UCMR-ADA, este de 0,13 euro (0,56 lei).

Solicită astfel ca remunerația minimă pentru solduri în cazul CD-urilor LP (5 inch) să fie stabilită la un quantum de 0,41 lei/unitate (0,095 euro), situată astfel chiar sub nivelul remunerațiilor minime practice în Europa.

Remunerații minime pentru produse premium

Potrivit practicii europene, remunerațiile pentru produsele premium sunt egale sau foarte apropiate de remunerațiile minime pentru produsele standard.

De asemenea, în unele state europene remunerațiile sunt variabile pe tranșe cantitative de suporturi. În aceste condiții, stabilirea prin metodologia criticată a unei remunerații minime mai mici decât remunerația pentru solduri este în totală contradicție cu practica europeană în materie și aduce o gravă atingere dreptului autorilor de a obține o remunerare echitabilă.

În aceste condiții, solicită fie stabilirea unei valori unice a remunerației minime, în concordanță cu practica europeană, la un nivel de 1,91 lei/unitate, nivel mai mic, dar apropiat de remunerația pentru produsul standard, fie stabilirea unei grile de remunerații așa cum a solicitat UCMR-ADA în arbitraj.

Remunerații minime pentru alte tipuri de suporturi

Pentru aceleași motive solicită modificarea în mod corespunzător a remunerațiilor minime și pentru celelalte categorii, nivelul remunerațiilor minime propus de UCMR-ADA fiind depus sub formă de tabel în cadrul arbitrajului.

Potrivit practicii europene, remunerațiile minime datorate sunt diferențiate în funcție și de numărul maxim de opere sau fragmente de opere muzicale pentru care se permite reproducerea pe un suport.

UCMR-ADA solicită în acest sens ca metodologia să fie modificată și în sensul de a cuprinde în anexă o listă completă a tuturor remunerațiilor minime, în acord cu cele practice în Europa, remunerații diferențiate în funcție de tipul de suport și numărul maxim de opere sau fragmente de opere muzicale ce vor putea fi reproduse pe un suport.

Această listă a fost deja depusă de UCMR-ADA în arbitraj.

Pentru toate aceste motive, solicită să se dispună modificarea art. 6 alin. (1) și (2) din metodologia criticată și introducerea unui alineat (5) după cum urmează:

„Art. 6. — (1) Producătorul va plăti UCMR-ADA pentru reproducerea și distribuirea de opere muzicale pe teritoriul României, pentru fiecare produs, o remunerație reprezentând 11% din baza de calcul.

(2) Remunerația datorată de utilizatori, pentru fiecare copie distribuită, nu poate fi mai mică decât remunerațiile minime din tabelul următor:

REMUNERAȚII MINIME — LEI

Tip suport	Vânzare standard	Vânzare mid	Vânzare budget	Solduri	Premium
CD/diDVD	2,32	1,76	1,2	0,41	1,91
audio MC	1,31	0,96	0,60	0,22	1,1

(5) Beneficiază de reducerea remunerației la 9,009% din baza de calcul utilizatorii care, în aplicarea prezentei metodologii, nu înregistrează restanțe la plata remunerațiilor și la depunerea raportărilor și nu reproduc opere muzicale din repertoriu fără autorizare prealabilă.”

IV. Forma art. 7 din metodologia stabilită de completul de arbitraj este incompletă și se impune modificarea acesteia față de motivele de mai sus.

Solicită astfel modificarea alin. (2) și (3) ale art. 7 din metodologia stabilită de completul de arbitraj și introducerea după alin. (5) a unui alineat (6).

a) În mod nelegal și netemeinic, completul de arbitraj a prevăzut ca un număr de 350 de exemplare din primul tiraj al fiecărei fonograme să fie scutit de plata remunerației.

Cazurile în care reproducerea și distribuirea operelor muzicale se pot face fără plata unei remunerații sunt în mod expres și limitativ prevăzute de lege.

Reproducerea și distribuirea reglementate de metodologie, pentru care completul de arbitraj a prevăzut scutirea de la plata remunerației, nu fac parte din cazurile expres și limitativ prevăzute de lege, astfel că sub acest aspect hotărârea arbitrală este dată cu încălcarea Legii nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Renunțarea la drept (la remunerație) poate fi realizată numai de titularul dreptului de autor, eventual în condițiile negociate; în speță nu există o astfel de renunțare.

În concluzie, solicită eliminarea din alin. (2) al art. 7 din metodologie a mențiunilor privitoare la scutirea de la plata remunerațiilor a unui număr de 350 de exemplare din fiecare fonogramă.

b) Având în vedere că valoarea vânzării constituie baza de calcul al remunerației nu doar în cazul vânzării la solduri, dar și pentru produsele premium, solicită completarea corespunzătoare a alin. (3) al art. 7 din metodologie.

c) Solicită introducerea unui alin. (6) la art. 7 din metodologie care să reglementeze obligația utilizatorilor de a face disponibilă oricărui vânzător cu amănuntul lista de prețuri la care poate fi cumpărată orice cantitate dintr-un produs relevant.

Pentru a se încadra în noțiunea de PPD, lista respectivă trebuie să fie accesibilă, fără niciun fel de condiționări sau formalități prelabile, oricărui comerciant cu amănuntul.

În condițiile în care lista de prețuri nu este publicată astfel încât să fie ușor și fără formalități accesibilă oricărui vânzător cu amănuntul sau produsul, într-o cantitate cât de mică, nu este vandabil către orice vânzător cu amănuntul, aceasta lista nu reprezintă lista de prețuri ce cuprinde PPD-ul.

Față de toate motivele de mai sus, solicită modificarea alin. (2) și (3) ale art. 7 din metodologie și introducerea alin. (6), după cum urmează:

„Art. 7. — (2) Pentru exemplarele distribuite de utilizator cu titlu promoțional, gratuit, baza de calcul al remunerației o reprezintă valoarea totală a costurilor de producție a fonogramelor ca produs final.

(3) În situația produselor promoționale și a celor vândute la solduri, baza de calcul al remunerației o reprezintă valoarea de vânzare a tuturor unităților astfel vândute, așa cum rezultă din facturi.

(6) Utilizatorul are obligația de a publica periodic lista de prețuri la care orice vânzător cu amănuntul poate achiziționa de la acesta sau de la distribuitorii săi exclusiv o cantitate cât de mică din produsul relevant. Nu se consideră publicată lista, dacă aceasta este disponibilă numai la sediul sau punctul de lucru al utilizatorului ori se comunică numai la cerere. Lista poate fi publicată prin mijloace de presă sau pe internet pe site-ul utilizatorului.”

V. Pentru toate motivele de mai sus, solicită modificarea art. 8, 9, 10 și 11 din forma metodologiei stabilită prin arbitraj și reunirea dispozițiilor rămase într-un singur articol.

Așa cum a arătat mai sus, baza de calcul pentru produsele budget și mid (în măsura în care vor fi menționate) o constituie PPD-ul corespunzător acestor tipuri de produse.

În acest sens este atât practica europeană dovedită de UCMR-ADA în arbitraj, dar și înscrisurile depuse de UPFR.

În condițiile în care pentru produsele budget și mid există PPD, este neîntemeiată reglementarea unei alte baze de calcul distincte și separate de baza de calcul reglementată de act. 7 din metodologie.

Pe cale de consecință, solicită eliminarea oricăror reglementări distincte în metodologie a bazelor de calcul pentru produsele budget și mid.

De asemenea, reglementarea bazei de calcul pentru solduri la art. 9 din metodologie este redundantă în condițiile în care era deja reglementată la art. 7 alin. (3).

Solicită prin urmare instanței modificarea art. 8 din metodologie în sensul de a avea următorul conținut:

„Art. 8. — (1) Nu este considerată vânzare budget, respectiv mid vânzarea unor suporturi dintr-un album conținând opere muzicale ce au fost fabricate special pentru vânzarea la preț redus față de PPD-ul corespunzător vânzării standard.

(2) Nu este considerată vânzare la solduri vânzarea unor suporturi dintr-un album ce au fost fabricate special pentru vânzarea la prețuri de solduri.

(3) Produsele premium vor avea inscripționate pe suport enunțul «Se distribuie gratuit în România numai pentru promovarea...».

(4) Produsele distribuite gratuit vor avea inscripționate pe suport enunțul «Nu este destinat vânzării. Se distribuie gratuit.»

Art. 9, 10 și 11 rămân fără obiect.

VI. Completul de arbitraj a înlăturat neîntemeiat și nemotivat solicitarea UCMR-ADA de inserare pe suport și pe coperta produsului a numărului autorizației și a teritoriului pentru care a fost acordată.

Procedând astfel, completul de arbitraj a încălcat sau cel puțin limitat dreptul UCMR-ADA de a monitoriza, prin orice mijloace, activitatea utilizatorilor, drept prevăzut de art. 37 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

Inserarea acestor mențiuni constituie mijlocul eficient de a face distincție între reproducerile autorizate și cele neautorizate de UCMR-ADA și pentru stabilirea din ce tiraj fac parte acestea.

În egală măsură, terții trebuie să fie informați asupra limitei teritoriale pentru care a fost acordată autorizația licență neexclusivă în temeiul metodologiei, limită teritorială prevăzută de art. 3 din metodologie.

În concluzie, solicită modificarea art. 13 din metodologia criticată, prin inserarea unei lit. e¹) și completarea corespunzătoare a alin. (2) al aceluiași articol, după cum urmează:

„Art. 13. — (1) [...]:

e¹) numărul și data autorizației licență neexclusivă încheiate cu UCMR-ADA și teritoriul pentru care a fost acordată, cuprinse în marcajul «UCMR-ADA nr. /....., exclusiv pentru România»;

(2) Marcajele prevăzute la alin. (1) lit. a), b), c), e), e¹) și g) vor fi inscripționate și pe suportul pe care sunt fixate sau reproduse operele muzicale.”

VII. A mai solicitat apelanta modificarea alin. (2) și (4) ale art. 14 din metodologia stabilită de completul de arbitraj, arătând că reglementarea actuală a alin. (2) al art. 14 din metodologie este inaplicabilă, motiv pentru care nu corespunde scopului reglementării. Astfel, deși prevede obligația utilizatorilor de a comunica către UCMR-ADA lista de prețuri cuprinzând PPD-ul, dispoziția nu stabilește niciun termen în acest sens.

Pentru acest motiv, solicită modificarea alin. (2) al art. 14 din metodologie după cum urmează: Art. 14 (1)

„(2) Utilizatorii vor comunica UCMR-ADA, odată cu raportul prevăzut la art. 15 și ori de câte ori este modificată, în termen de maximum 3 zile de la modificare, lista de prețuri cuprinzând PPD-ul, listă de prețuri publicată periodic de către aceștia.”

În egală măsură, pentru necomunicarea listei de prețuri, informațiile esențiale pentru stabilirea remunerațiilor datorate de utilizator, metodologia stabilită de completul de arbitraj nu stabilește nicio sancțiune, astfel că lipsește de efect real instituirea în sarcina utilizatorului a obligației de comunicare a acestora către UCMR-ADA.

Prin urmare, solicită completarea alin. (4) al art. 14 din metodologie după cum urmează:

„Art. 14 ... (4) Întârzierea comunicării catalogului sau a listei de prețuri, precum și întârzierea plății remunerațiilor dau dreptul UCMR-ADA ca, după o prealabilă notificare, să refuze pe viitor cererile de autorizare formulate de acel utilizator până la reglementarea integrală a situației.”

VIII. Prevederile art. 15 alin. (1) din metodologia stabilită de completul de arbitraj nu asigură acuratețea și ușurința necesară întocmirii raportărilor și prelucrării acestora iar alin. (2) solicită a fi eliminat din metodologie.

Astfel, informațiile privitoare la număr de catalog, tipul de suport, număr de unități etc. trebuie să fie furnizate defalcat pentru fiecare album în parte.

Solicită astfel să se dispună modificarea alin. (1) al art. 15 din metodologie în sensul de a avea următorul conținut:

„Art. 15. — (1) Până la data de 20 a lunii următoare fiecărui trimestru, utilizatorii au obligația de a comunica UCMR-ADA un raport cuprinzând, pentru trimestrul încheiat:

a) numele/denumirea producătorului și datele sale de identificare;

b) titlurile albumelor reproduse și distribuite, cu indicarea pentru fiecare album și pentru fiecare tip de suport în parte a:

1. numărului de catalog;

2. numărului și datei autorizației licență neexclusivă încheiate cu UCMR-ADA;

3. tipului/tipurilor de suport;

4. numărului de unități distribuite;

5. tipului/tipurilor de distribuție (standard/mid/budget/solduri/premium/gratuit);

6. PPD-ul corespunzător pentru produsele distribuite standard, mid, buget și premium;

7. valoarea totală de vânzare pentru produsele distribuite la solduri sau promoțional (gratuit);

d) ștampila, numele, prenumele, calitatea și semnătura reprezentantului legal al utilizatorului.”

Pentru motivele dezvoltate în prezentul apel referitoare la inadmisibilitatea, imposibilitatea și inutilitatea stabilirii prin metodologie a modelelor de cerere de autorizare și de raport, solicită, de asemenea, eliminarea din metodologie a dispozițiilor alin. (2) al art. 15.

IX. Prevederile art. 16 alin. (1) din metodologia stabilită de completul de arbitraj sunt nelegale și netemeinice în forma în care au fost stabilite.

Potrivit art. 134 alin (2) lit. d) din Legea nr. 8/1996, cu modificările ulterioare, UCMR-ADA are obligația de a distribui remunerațiile în termen de maximum 6 luni de la data colectării acestora.

În forma actuală a metodologiei repartizarea remunerațiilor devine imposibilă în acest termen pentru ca remunerația este incertă în funcție de retururile acceptate de utilizatori.

În esență, retururile depind în special de voința utilizatorului de a accepta sau nu retururi și de a stabili cu partenerii săi termene maxime în care pot fi acceptate acestea.

Pentru ca o astfel de dispoziție să se încadreze în limitele legale și să poată fi aplicabilă este necesară modificarea prevederilor art. 16 alin. (1) din metodologie.

Prin urmare, solicită modificarea art. 16 alin. (1) din metodologie după cum urmează:

„Art. 16. — (1) Remunerațiile nu vor fi achitate pentru suporturile vândute în trimestrul de raportare și returnate utilizatorului în același trimestru și cu condiția ca retururile să fie înregistrate potrivit legii în documentele contabile ale utilizatorului și clientului său.”

Cererea de apel a fost legal timbrată și a fost întemeiată în drept pe dispozițiile Legii nr. 8/1996, cu modificările ulterioare, Convenției de la Berna, ratificată de România prin Legea nr. 77/1998, ale art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului și ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului, ale art. 282 și următoarele din Codul de procedură civilă și pe toate celelalte prevederi legale incidente în cauză.

Intimata UPFR a formulat întâmpinare la data de 18 mai 2009, prin care a solicitat respingerea apelului ca nefondat.

Intimata a susținut că arbitrii au stabilit forma finală a metodologiei în limitele cererilor formulate de ambele părți, pe baza înscrisurilor depuse de acestea la dosar și cu respectarea strictă a dispozițiilor Legii nr. 8/1996.

În mod corect, completul de arbitraj a respins pretențiile formulate direct în arbitraj, apreciind că neîndeplinirea procedurii prealabile a negocierii constituie un fine de neprimire. Totodată, apelanta a adus modificări metodologiilor negociate și acestea nu constituie apărări a căror ignorare să conducă la încălcarea dreptului său la un proces echitabil.

Cu privire la excepția inadmisibilității invocate de UCMR-ADA față de cererea UPFR de a fi stabilite prin arbitraj și modele-tip de cereri de autorizare, intimata a arătat că aceasta solicitase în arbitraj și stabilirea unui contract standard de autorizare a producătorilor, cerere pe care completul arbitral a respins-o, considerând necesară numai stabilirea formularelor tipizate ale cererilor de arbitraj.

Mai mult, chiar forma de metodologie propusă de apelantă cuprinde aceste formulare tipizate, astfel încât apelanta nu justifică interesul acestei critici.

Cu privire la noțiunea de „producător”, intimata a arătat că și contractele încheiate la nivel internațional între IFPI și BIEM folosesc această noțiune și, potrivit art. II alin. 1 din contractul depus de intimată, „societatea acordă producătorului, în condițiile și în limitele fixate în prezentul contract, dreptul nonexclusiv de a proceda la înregistrări sonore de opere din repertoriul societății, de a face după aceste înregistrări discuri, benzi sau casete (...) și de a le pune în circulație sub marca sau sub mărcile sale cu scopul vinderii lor către public...”.

Potrivit practicii curente locale și internaționale, pentru operele muzicale reproduse pe suporturi distribuite pe teritoriul

unei țări, obligația achitării drepturilor mecanice revine numai producătorilor, ceea ce reiese inclusiv din situația depusă de intimată la dosar cu privire la tipul și quantumul remunerației colectate de organisme de gestiune ale autorilor din celelalte țări. Se observă că remunerația se determină prin aplicarea unui procent determinat de la PPD, acesta reprezentând de fapt prețul practicat de producător și publicat de acesta pentru distribuitor. Chiar din modul de calcul al remunerației rezultă că aceasta este datorată numai de către producător, în funcție de prețul cu care acesta vinde către distribuitori copiii operelor muzicale.

De altfel, și apelanta a utilizat noțiunea de producător în toate propunerile sale și a convocat la negocieri numai reprezentanții ai producătorilor și pe UPFR în calitate de structură asociativă a producătorilor, astfel că prin metodologie nu se pot crea drepturi și obligații opozabile și altor persoane decât cele ale căror reprezentanți au fost convocați și au participat la stabilirea lor.

A arătat intimata că prin producător în sensul metodologiei se înțelege „orice persoană juridică sau persoană fizică autorizată care realizează sau organizează realizarea de copii ale uneia sau mai multor opere muzicale pe care le pune în circulație în scopul distribuirii către public”, iar această definiție nu contravine prevederilor art. 103 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 și nici interpretării logice a dispozițiilor art. 14¹ alin. (2) și art. 40 din lege privind epuizarea dreptului de distribuție la prima vânzare sau la primul transfer de drept de proprietate asupra originalului ori copiilor unei opere de către titularul de drepturi sau cu consimțământul acestuia, precum și la prezumția că în cazul cesiunii dreptului de reproducere a unei opere se cesionează și dreptul de distribuție a copiilor acestei opere.

Prin urmare, susține intimata, autorizația — contract de cesiune neexclusivă trebuie să cuprindă atât dreptul de reproducere, cât și pe cel de distribuție, în caz contrar aceasta fiind lipsită de aplicabilitate.

Prin utilizarea denumirii generice de utilizator și prin separarea celor două drepturi, respectiv reproducere și distribuție, apelanta încearcă în fapt să lărgescă nejustificat sfera categoriilor de persoane cărora li se va aplica metodologia și care ar fi astfel obligate să plătească remunerații.

Din categoria utilizatorilor vizați de această metodologie nu fac parte fabricanții și distribuitorii, deoarece fabricantul este cel care realizează doar activități de reproducere la comanda unui producător, iar distribuitorul este cel care realizează acte ulterioare de vânzare a produsului după ce acesta a fost pus în circulație pentru prima oară de producător și după ce dreptul de distribuție a fost epuizat. Prin urmare, în sarcina acestora nu pot fi reținute obligații prin metodologia ce face obiectul arbitrajului de față.

Cu privire la remunerația minimă, intimata a arătat că pentru determinarea unor remunerații echitabile pentru ambele părți este necesară aplicarea cumulativă a criteriilor enumerate de art. 131¹ alin. (1) lit. a)—h) din lege, iar aplicarea practicilor europene trebuie să fie adaptată la realitățile de pe piața internă românească.

Și la nivel european este recunoscut principiul stabilirii remunerației minime în funcție de prețurile practicate de producător (PPD)/veniturile obținute de acesta și nu de distribuitor.

A mai susținut intimata că stabilirea procentului ce urmează a fi aplicat asupra bazei de calcul în scopul determinării remunerației și a quantumului remunerației minime se face prin raportare la veniturile obținute de producători din utilizarea repertoriului autorizat de UCMR-ADA, fiind depuse copii ale listelor de prețuri practicate de producătorii români pe piața din România și statistici ce reflectă evoluția veniturilor obținute de aceștia din vânzarea de suporturi ce conțin înregistrări sonore.

Chiar din tabelele prezentate de apelantă rezultă faptul că remunerația procentuală de 9,009% este regula și nicidecum excepția.

A susținut intimata caracterul ilegal al condiției de a achita la termen remunerațiile pentru a beneficia de procentul de 9,009%, având în vedere că, potrivit metodologiei, în caz de întârziere producătorul este obligat la penalități de întârziere.

Întâmpinarea a fost întemeiată în drept pe dispozițiile art. 115 și 119 din Codul de procedură civilă și ale art. 131² alin. (3)—(8) din Legea nr. 8/1996, republicată.

În apel a fost încuviințată și administrată proba cu înscrisuri pentru ambele părți.

Examinând hotărârea apelată prin prisma motivelor de critică mai sus expuse, văzând și apărările intimatei și dispozițiile art. 296 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că apelul este fondat, în limitele și pentru considerentele care urmează a fi arătate în continuare:

1. Primul motiv de critică privește admiterea excepției lipsei procedurii prealabile de către completul de arbitraj cu privire la o parte din prevederile metodologiei propuse de apelanta UCMR-ADA și la modificările aduse pe parcursul procedurii arbitrajului de către apelantă.

Curtea reține că, potrivit art. 131² alin. (3) lit. b) din Legea nr. 8/1996, republicată, „Oficiul Român pentru Drepturile de Autor poate fi solicitat, pentru inițierea procedurii de arbitraj efectuate de către arbitri, în următoarele situații: (...) b) cele două părți aflate în negociere nu au putut conveni o formă unică a metodologiei în termenul prevăzut la alin. (1);”.

Prin urmare, în această ipoteză (ca și în orice procedură de arbitraj), scopul și rațiunea arbitrajului sunt de a media un conflict, de a dezlega o chestiune litigioasă.

Or, dacă prevederile introduse în metodologie pentru prima dată în cursul arbitrajului nu au fost discutate anterior între părți, acestea nu fac obiectul unui conflict și nu există o rațiune pentru care acestea să fie arbitrate.

Nu se pune problema încălcării art. 13 din Convenția de la Berna printr-o astfel de măsură, deoarece necesitatea protecției drepturilor autorilor nu este în mod direct atinsă, fiind la latitudinea părților interesate negocierea ulterioară a unor condiții de remunerație superioare.

De asemenea, Curtea notează că nici dispozițiile art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului nu sunt încălcate, deoarece aceste prevederi, care garantează dreptul la un proces echitabil, nu reglementează un drept absolut și nu exclud dreptul statelor de a reglementa proceduri supuse unor condiții și termene, iar necesitatea ca aspectele arbitrate să fi fost anterior negociate fără succes este o astfel de condiție, permisă.

De asemenea, chestiunea nu constituie nicio încălcare a dispozițiilor art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului, simpla împrejurare că apelanta, organism de gestiune a drepturilor de autor, este nemulțumită de întinderea recunoscută de completul de arbitraj unui drept dintre cele aflate în domeniul său de gestiune neechivalând cu încălcarea drepturilor patrimoniale ale autorilor, mai ales că procedura pendinte are caracter privat și este rezultatul negocierii, respectiv arbitrajului cu privire la modalitatea concretă în care protecția drepturilor amintite se va realiza.

În privința invocării dispozițiilor art. 131 și 131² din Legea nr. 8/1996, Curtea notează că nu este aplicabilă regula în sensul că ceea ce nu este interzis este permis, ci chestiunea se dezleagă prin aplicarea regulii de interpretare teleologică, astfel cum s-a arătat mai sus, concluzia inadmisibilității invocării aspectelor noi direct în arbitraj rezultând din scopul și rațiunea reglementării procedurii pendinte.

2. Argumentele expuse mai sus duc la reținerea temeiniciei celui de-al doilea motiv de apel, prin care apelanta a reclamat la rândul său conduita intimatei UPFR de a supune direct arbitrajului, fără negociere prealabilă, anumite clauze din metodologia propusă.

a) Astfel, este vorba despre clauzele referitoare la vânzarea la prețuri de ofertă (mid), care se regăsește în metodologia propusă de intimata UPFR (fila 58 în dosarul ORDA, unde se

propune introducerea unui articol nou cu acest obiect), cât și în anexa cuprinzând remunerațiile minime (fila 65 în același dosar).

Această prevedere nu se regăsește în documentele de la dosar ce reflectă stadiul negocierilor, astfel încât Curtea nu poate reține că ea a făcut obiectul divergenței pentru a putea fi dedusă completului de arbitraj, conform celor mai sus arătate.

b) A mai susținut apelanta că aceeași concluzie se impune și cu privire la chestiunea produselor budget, însă Curtea constată că în art. 10 din metodologia propusă inițial completului de arbitraj de apelanta UCMR-ADA (fila 27 în dosarul ORDA) se regăsește o dispoziție referitoare la vânzarea la prețuri promoționale (budget), astfel că însăși atitudinea apelantei dovedește contrariul celor susținute prin cererea de apel.

c) În privința cuprinsului cererii de autorizare, Curtea notează, pe de o parte, că prin cererea de apel nu s-a arătat în concret care dintre mențiunile acestei cereri au fost deduse direct în apel, făcându-se trimitere generică la dispozițiile art. 4 alin. (2) teza a II-a și alin. (3) din metodologia stabilită de completul de arbitraj, iar pe de altă parte, că prin forma propusă de apelantă completului de arbitraj au fost cuprinse, în art. 4 alin. (2), mențiunile cererii de autorizare.

Prin urmare, aceste chestiuni au făcut obiectul negocierii părților, iar simpla împrejurare că în forma metodologiei stabilită de complet se regăsesc o serie de mențiuni ale cererii în discuție care nu au fost cuprinse în forma actului propusă de apelantă nu echivalează cu deducerea lor direct arbitrajului, fiind evident că au făcut obiectul negocierii, câtă vreme ambele părți s-au referit la acestea în actele depuse.

d) Scutirea de la plata drepturilor de autor a unui număr de exemplare, prevăzută de art. 7 alin. (2), a făcut, de asemenea, obiectul negocierilor, după cum rezultă din punctul de vedere exprimat de intimata UPFR în documentul depus la dosarul ORDA — fila 58, în care se consemnează că în variantele anterioare ale metodologiei emise de UCMR-ADA (începând din anul 2005), astfel că nici sub acest aspect susținerile apelantei nu sunt fondate.

e) În privința bazei de calcul pentru produse la prețuri de ofertă (mid) și pentru produsele budget, preluată la art. 11 din metodologie, Curtea a reținut mai sus, la analiza pct. a) și b), că, într-adevăr, chestiunea produselor mid nu a făcut obiectul negocierii, în schimb produsele budget au fost cuprinse în variantele anterioare ale metodologiei negociate, chiar și în varianta propusă de apelantă, astfel încât, pentru aceleași considerente, reține că dispozițiile referitoare la primele produse (mid) nu puteau face obiectul arbitrajului, însăși produselor budget nu li se aplică același raționament.

f) A mai susținut apelanta că anexele metodologiei nu au fost supuse negocierii, fiind vorba despre conținutul-tip al cererii de autorizare a producției fonografice și al raportului de vânzări.

Sub aceste aspecte, Curtea reține că nu a rezultat din documentele depuse la dosar că aceste anexe au făcut obiectul negocierii anterioare, dezbaterile purtând asupra aspectelor legate de conținutul cererii de autorizare, respectiv al raportului de vânzări, prevăzut de art. 15 alin. (1), și această critică fiind întemeiată.

În consecința celor arătate cu privire la acest motiv de apel, Curtea constată că se impune modificarea în parte a metodologiei, în sensul înlăturării din cuprinsul metodologiei a dispozițiilor referitoare la vânzarea la prețuri de ofertă (mid), inclusiv pe cele referitoare la baza de calcul pentru această categorie de produse, precum și a anexelor I și II, precum și a dispozițiilor art. 4 alin. (3) și art. 15 alin. (2), care făceau referire la existența anexelor menționate.

3. În cadrul celui de-al treilea motiv de apel s-a invocat omisiunea completului de arbitraj de a se pronunța cu privire la inadmisibilitatea cererii intimitei UPFR de a se stabili prin arbitraj și modelele-tip pentru cererea de autorizare și pentru raportul de vânzări.

Curtea constată că nu se poate vorbi despre o inadmisibilitate *de plano* a extinderii arbitrajului asupra conținutului tip al acestor documente, însă, având în vedere că metodologia se referă în cuprinsul său la conținutul lor în art. 4 alin. (2) și, respectiv, art. 15 alin. (1), consideră inutil și lipsit de oportunitate a stabili și un conținut-tip al acestor documente.

Acest argument se adaugă celui menționat la motivul 2 de apel, care a reținut necesitatea înlăturării acestor anexe din conținutul metodologiei.

4. Acest motiv de critică vizează reținerea greșită de către completul de arbitraj a împrejurării că părțile au convenit cu privire la unele aspecte, despre care apelanta susține în realitate existența unei divergențe.

Dacă așa stau lucrurile, pe calea prezentului apel se pot invoca toate neconcordanțele dintre cele reținute de completul de arbitraj și situația reală ce rezultă din documentația depusă la dosar, astfel încât Curtea reține că nu se impun considerații suplimentare cu privire la acest motiv de apel.

5. În continuare, apelanta UCMR-ADA critică pe rând mai multe texte din cuprinsul metodologiei, aceste critici urmând a fi înlăturate, cu excepția uneia, pentru motivele care urmează a fi arătate:

I. A. A susținut apelanta că noțiunea de *producător* cuprinsă în art. 2 lit. b) din metodologie încalcă prevederile art. 103 alin. (2) din Legea nr. 8/1996 și ale art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă.

Art. 2 lit. b) din metodologie definește producătorul ca fiind „orice persoană juridică sau persoană fizică autorizată care realizează sau organizează realizarea de copii ale uneia sau mai multor opere muzicale pe care le pune în circulație în scopul distribuirii către public.”

Pe de o parte, Curtea reține că stabilirea într-o hotărâre pronunțată de un complet de arbitraj a unui alt înțeles pentru o noțiune definită legal anterior nu constituie o încălcare a actului normativ ce reglementează tehnica legislativă, deoarece hotărârea în discuție nu reprezintă un act normativ, ea fiind emisă de un organism privat într-o procedură de arbitraj, având efecte exclusiv între părțile arbitrajului, iar Legea nr. 24/2000 este aplicabilă modului de concepere a textelor actelor normative.

Pe de altă parte, Curtea reține dispozițiile art. 103 alin. (2) din Legea nr. 8/1996, modificată, invocate de apelantă, potrivit cărora: „Producătorul de înregistrări sonore este persoana fizică sau juridică ce are inițiativa și își asumă responsabilitatea organizării și finanțarea realizării primei fixări a sunetelor, fie că acestea constituie sau nu o operă în sensul prezentei legi.”

Apelanta a susținut că metodologia se adresează tuturor persoanelor care realizează acte de reproducere și distribuire a operelor muzicale fixate pe înregistrări sonore, și nu doar producătorilor de fonograme. Prin urmare, a propus ca denumirea de „producător”, care nu poate, în opinia sa, să aibă alt înțeles decât cel cuprins în textul mai sus citat, să fie înlocuită în metodologie cu cea de „utilizator”, care este potrivit propunerii apelantei, oricare dintre persoanele fizice ori juridice ce realizează sau organizează activități de reproducere și/sau de punere în circulație a operelor muzicale fixate pe fonograme destinate distribuirii către public.

Din interpretarea coroborată a prevederilor art. 104 alin. (1) din lege, potrivit cărora „În cazul reproducerii și distribuirii înregistrărilor sonore, producătorul este în drept să înscrie pe suporturile acestora, inclusiv pe coperte, cutii și alte suporturi materiale de ambalare, pe lângă mențiunile privind autorul și artistul interpret sau executant, titlurile operelor, anul primei publicări, marca de comerț, precum și numele ori denumirea producătorului”, și ale art. 105 alin. (1) lit. b): „În condițiile prevăzute la art. 92 alin. (1), producătorul de înregistrări sonore are dreptul patrimonial exclusiv de a autoriza sau de a interzice următoarele: (...) b) distribuirea propriilor înregistrări sonore”, Curtea reține că producătorul realizează atât reproducerea operelor, cât și distribuirea acestora.

În schimb, persoanele care efectuează exclusiv acte de punere în circulație a operelor muzicale fixate pe fonograme nu sunt producători în sensul legii, dar specificul activității lor le-ar include în noțiunea de „utilizatori” susținută de apelanta UCMR-ADA.

Prin urmare, prin folosirea noțiunii de „utilizatori” în accepțiunea apelantei arătată mai sus se va produce lărgirea sferei persoanelor cărora metodologia le este aplicabilă la persoane ce nu au participat la negociere sau la arbitraj și cărora în fapt metodologia nu li se adresează.

Or, față de caracterul relativ al procedurii negocierii și, respectiv, al celei de arbitraj, nu poate fi primită o astfel de concluzie, a obligativității dispozițiilor metodologiei și față de alte persoane, străine de raportul juridic astfel creat.

Totodată, această soluție este în concordanță și cu noțiunea de producător, astfel cum este ea definită de art. 103 alin. (2) din lege.

I.B. În privința prevederilor art. 2 lit. e) din metodologie, apelanta a solicitat ca definiția produsului *premium* să se refere la suportul înregistrat „oferit gratuit ca bonus”, or, având în vedere semnificația cuvântului bonus, de gratificație, Curtea nu poate primi această propunere, care ar duce la o exprimare pleonastică în cuprinsul art. 2 lit. e) („oferit gratuit ca gratificație”).

I.C. În privința dispozițiilor art. 2 lit. g) din metodologie, Curtea constată că acestea cuprind definiția noțiunii de produse *mid*, or s-a reținut mai sus că remunerațiile pentru aceste produse nu pot face obiectul arbitrajului, nefiind negociate anterior, iar temeinicia aceluși motiv de critică va duce la înlăturarea din metodologie a tuturor dispozițiilor referitoare la această categorie de produse.

I.D. Apelanta a criticat și dispoziția cuprinsă în art. 2 lit. h) din metodologie, susținând că în mod greșit s-a raportat completul de arbitri la prețul de lansare al produsului, precum și că s-ar impune stabilirea ca de la lansare și până la vânzarea produsului budget să fi trecut cel puțin un an.

Curtea apreciază că argumentul invocat, al practicii europene, nu este suficient pentru a duce la concluzia nelegalității sau cel puțin a caracterului inoportun al acestei prevederi.

În privința raportării prețului la PPD („published price for dealers”), acesta a fost definit de apelantă, prin raportarea la metodologiile interne ale unor alte state (cum sunt Elveția sau Marea Britanie), ca fiind prețul cel mai mare comunicat de producător sau de distribuitor oficial.

A susținut apelanta că PPD-ul ar reflecta realitatea numai în condițiile în care producătorii din România ar face public și accesibil prețul fonogramelor către orice vânzător cu amănuntul, iar dovada publicității acestui preț ar fi comunicată și apelantei UCMR-ADA, or, potrivit art. 14 alin. (2) din metodologie, producătorii au atât obligația de a publica lista de prețuri cuprinzând PPD-ul, cât și de a comunica periodic această listă către UCMR-ADA.

Prin urmare, metodologia asigură prin dispozițiile sale cerințele arătate de apelantă, astfel încât nu se poate reține că prețul în discuție nu poate fi corect stabilit.

Curtea notează că nu poate lua o decizie referitoare la forma unui text al metodologiei în funcție de o prezumție (trasă de apelantă) în sensul conduitei eventuale a producătorilor de a nu respecta prevederile metodologiei.

Dimpotrivă, producătorii (prin UPFR), fiind parte în arbitraj, vor fi ținuți de hotărârea pronunțată, ce le va fi opozabilă.

II. Un alt motiv de critică referitor la textele metodologiei a privit art. 3, apelanta aducând argumente în legătură cu teritorialitatea operațiunilor de reproducere și distribuire a operelor muzicale.

Or, argumentele prezentate mai sus în cadrul expunerii motivelor de apel, referitoare la forma art. 3 din metodologie, nu au fost negociate anterior arbitrajului, de vreme ce în însăși forma inițială a metodologiei depusă la ORDA de apelantă

UCMR-ADA, art. 3 nu are forma pe care o propune apelanta prin cererea de apel. De altfel, nici documentația depusă inițial de intimata UPFR, care reproducea comparativ propunerile celor două părți și observațiile UPFR față de aspectele considerate de aceasta în divergență, nu cuprinde nicio mențiune despre problemă.

În forma metodologiei propusă în arbitraj la termenul din 28 noiembrie 2008, UCMR a propus o altă formă a textului, dar nici aceasta nu cuprindea alineatul al doilea al propunerii din apel, referitoare la distribuirea pe un alt teritoriu a operelor muzicale reproduse în România, iar în textul alineatului 1 al articolului în acea formă nu era cuprinsă nici mențiunea privind limitarea distribuirii prin cuvântul „exclusiv”.

În aceste condiții, Curtea a expus deja considerentele pentru care chestiunile ce nu au făcut obiectul negocierii nu pot fi primite direct în arbitraj (și cu atât mai puțin direct în prezentul apel) și nu poate lua o altă decizie cu privire la aspectele deduse direct completului de arbitraj de către apelantă decât a decis cu privire la chestiunile aduse direct de intimata UPFR.

III. Cu privire la art. 4 din metodologie, apelanta a propus o formă care prevede un număr mai mare de mențiuni obligatorii ale autorizației licență neexclusivă, invocând în acest sens necesitatea colectării remunerațiilor convenite autorilor cu celeritate.

Și această critică este nefondată.

Pe de o parte, Curtea notează că în cererea de apel au fost introduse în forma propusă pentru art. 4 din metodologie mai multe mențiuni decât au fost solicitate în fața completului de arbitri [e.g.: j) tirajul solicitat a se autoriza pentru fiecare tip de suport; k) costul total de producție estimat; l) data la care sau începând cu care va fi reprodus albumul ș.a.], ceea ce constituie cel puțin o încălcare a art. 294 din Codul de procedură civilă.

Aceeași observație se impune și pentru forma propusă în motivele de apel pentru alin. 3 al art. 4 (referitor la încheierea de acte adiționale pentru reeditări, suplimentare a tirajelor sau extindere a perioadei de valabilitate a autorizării), care în propunerea depusă la dosarul de arbitraj (inclusiv în forma din 28 noiembrie 2008) are alt conținut.

Pe de altă parte, chiar și cu privire la mențiunile obligatorii ale cererii de autorizare pretinse de apelantă și necuprinse în metodologia stabilită de completul de arbitraj, dar care au fost incluse în negociere și în propunerea depusă la dosarul ORDA, Curtea consideră că nu se impune includerea lor în textul art. 4 din metodologie.

Are în vedere același principiu invocat de apelantă, al celerității colectării remunerațiilor, iar o documentație excesiv de stufoasă ar putea afecta acest principiu, dar și împrejurarea că apelanta UCMR-ADA are în competență dreptul, dar și obligația de a asigura colectarea sumelor datorate cu titlu de drepturi de autor, fiind în sarcina sa de a efectua verificările necesare stabilirii sumelor convenite cu acest titlu.

Nu în ultimul rând este pertinent în același sens și argumentul susținut de intimată în sensul că o parte dintre mențiunile pretinse a fi incluse în cerere de către apelantă nu se află la îndemâna producătorului la momentul solicitării cererii de autorizare, deoarece contractele cu fabricanții de suporturi sau alte convenții legate de reproducere și de distribuirea ulterioară pot fi încheiate ulterior autorizării, iar condițiile concrete în care aceste operațiuni se vor desfășura nu sunt cunoscute la acel moment.

IV. Curtea constată că și critica adusă în raport de conținutul art. 6 din metodologie este nefondată.

Argumentul încălcării regulilor concurențiale nu poate fi primit câtă vreme în speță se discută despre remunerații pentru drepturi de autor, iar apelanta UCMR-ADA este îndreptățită a apăra și valorifica exclusiv drepturile acestora, și nu ale altor producători decât cei ce fac parte din uniunea intimată.

Pe de altă parte, Curtea notează că această chestiune, fiind stabilită de arbitri prin evaluarea pozițiilor exprimate de părți în

arbitraj, și nu strict în aplicarea unor dispoziții legale (în prezența acestora însuși arbitrajul nu ar mai fi fost necesar sub acest aspect), nici nu se impunea aducerea unor argumente juridice pentru stabilirea cuantumului remunerației procentuale și a remunerațiilor minime pe tipuri de produse, ci doar adoptarea unei soluții echilibrate și apropiate de realitățile românești.

Curtea consideră că, deși aparent stabilirea unei remunerații mai mici decât cea solicitată de UCMR-ADA dăunează autorilor, în condițiile în care comercializarea reproducerilor operelor muzicale pe piața românească se face la un nivel scăzut, menținerea prețurilor la un nivel echilibrat va conduce la creșterea vânzărilor și, implicit, a cuantumului remunerațiilor încasate de autori.

În consecință, nu se impune adoptarea unei alte forme pentru art. 6 decât cea reținută de completul de arbitraj.

IV. În privința formei art. 7 din metodologie, apelanta a invocat împrejurarea că la alineatul al doilea s-a prevăzut în mod nelegal ca un număr de 350 de exemplare din primul tiraj să fie scutiți de plata remunerației.

Se poate observa că în prezentarea comparativă a celor două variante propuse de părți intimata UPFR a arătat că apelanta a propus în timpul negocierilor în anul 2005 ca această scutire să fie acordată pentru 50 de exemplare, în variantele ulterioare a propus ca scutirea să privească 100 și apoi 150 de exemplare.

Această afirmație a intimitei cu privire la conținutul negocierilor anterioare nu a fost contestată de apelantă.

În baza acestor împrejurări, având în vedere acordul anterior al apelantei în această privință, Curtea consideră că se impune modificarea art. 7 din metodologie, în sensul ca numărul de exemplare din primul tiraj pentru care se acordă scutirea de la plata remunerației să fie de 150.

În privința alineatului al treilea al art. 7, Curtea constată că acesta are, în motivele de apel, altă formă decât cea propusă în fața completului de arbitraj la data de 28 noiembrie 2008, astfel încât nu se consideră investită legal cu aceste critici, față de dispozițiile art. 294 din Codul de procedură civilă.

Aceeași concluzie se impune și pentru propunerea de includere în art. 7 alin. 6, ce nu se regăsește în forma de metodologie propusă de apelantă cu ocazia arbitrajului.

V. Față de cele de mai sus rezultă că susținerea cuprinsă la acest punct al motivelor de apel poate fi primită exclusiv în măsura în care criticile anterioare au fost reținute ca temeinice, și anume în privința acelor dispoziții din art. 8 din metodologie care se referă la produsele mid.

VI. Nu se impune nici includerea obligației de înscriere pe suportul și coperta produsului a numărului autorizației și a teritoriului pentru care a fost acordată, având în vedere că, odată cu indicarea producătorului, apelanta are posibilitatea verificării întinderii limitelor autorizației, aceasta fiind sarcina sa. De altfel, art. 15 prevede obligația producătorului de întocmire și

comunicare a raportului trimestrial, ale cărui mențiuni vor servi scopului urmărit de apelantă.

VII. În privința instituirii unui termen pentru executarea obligațiilor stabilite prin art. 14 în sarcina producătorilor, Curtea constată că textul prevede că producătorul are obligația de a publica periodic lista prețurilor și totodată de a o comunica UCMR-ADA. Este evident în acest sens că, odată cu întocmirea sa, sunt obligatorii atât publicarea, cât și comunicarea sa către apelantă.

La fel de evident este că, odată modificată, lista de prețuri trebuie să fie comunicată, deoarece la momentul modificării sale a devenit o listă ce nu a fost făcută publică și nu a fost comunicată, aceste operațiuni devenind obligatorii pentru producător.

Totodată, în privința cataloagelor, în lipsa indicării în art. 14 a unui termen pentru comunicarea lor către apelantă, operațiunea editării sau a reeditării (menționată de text) implică și obligativitatea comunicării sale către UCMR.

Nu se impune deci modificarea art. 14 în sensul solicitat de apelantă, fiind inutilă pentru scopul urmărit de aceasta stabilirea unor termene când acestea sunt implicit conținute în text.

VIII. Curtea va înlătura și solicitarea de defalcare a informațiilor cuprinse în raportul întocmit conform art. 15 pe fiecare album în parte și pentru fiecare suport în parte, considerând că sistematizarea în evidențele proprii a acestor informații este sarcina exclusivă a apelantei.

Față de cele arătate mai sus, la pct. 3, vor fi înlăturate din metodologie dispozițiile art. 15 alin. (2) referitoare la modelul-tip de raport.

IX. În această ultimă critică apelanta a solicitat modificarea art. 16 în sensul ca retururile care atrag neachitarea remunerațiilor să fie efectuate în același trimestru în care au fost vândute.

Or, Curtea consideră inoportun a dispune o astfel de modificare, știut fiind că un produs poate fi comercializat într-un termen variabil, iar limitarea posibilității returului la durata unui trimestru ar scădea probabilitatea de vânzare a produsului și ar face aproape imposibilă aplicarea dispozițiilor de excepție ale art. 16.

Prin ansamblul considerentelor expuse, în temeiul art. 296 din Codul de procedură civilă, Curtea va admite apelul, va modifica în parte decizia atacată, în sensul că va înlătura din cuprinsul metodologiei dispozițiile referitoare la vânzarea la prețuri de ofertă (mid), inclusiv pe cele referitoare la baza de calcul pentru această categorie de produse, anexele I și II, precum și dispozițiile art. 4 alin. (3) și art. 15 alin. (2), urmând ca art. 7 alin. (2) teza a II-a să aibă următorul cuprins: „Producătorii pot oferi cu titlu promoțional, fără plata drepturilor de autor, cel mult 150 de exemplare din fiecare fonogramă și numai din primul tiraj.” Va menține celelalte dispoziții ale deciziei apelate.

Văzând și dispozițiile art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996, modificată,

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite apelul formulat de apelanta Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România — Asociația pentru Drepturi de Autor (UCMR-ADA), cu sediul în București, Calea Victoriei nr. 141, sectorul 1, împotriva Hotărârii arbitrale pronunțate la data de 15 decembrie 2008 de corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, având ca obiect stabilirea formei finale a Metodologiei privind remunerațiile reprezentând drepturile patrimoniale ale autorilor pentru reproducerea operelor muzicale pe înregistrări sonore, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 9 ianuarie 2009, prin Decizia ORDA nr. 232/2008, în contradictoriu cu intimatale Uniunea Producătorilor de Fonograme din România (UPFR), cu sediul în București, bd. Nicolae Titulescu nr. 88B, sectorul 1, și S.C. ELECTRECORD — S.A., cu sediul în București, bd. Corneliu Coposu nr. 11, sectorul 3.

Modifică în parte Decizia ORDA nr. 232/2008, în sensul că:

Înlătură din cuprinsul metodologiei dispozițiile referitoare la vânzarea la prețuri de ofertă (mid), inclusiv pe cele referitoare la baza de calcul pentru această categorie de produse.

Înlătură din cuprinsul metodologiei anexele I și II, precum și dispozițiile art. 4 alin. (3) și art. 15 alin. (2).

Art. 7 alin. (2) teza a II-a va avea următorul cuprins: „Producătorii pot oferi cu titlu promoțional, fără plata drepturilor de autor, cel mult 150 de exemplare din fiecare fonogramă și numai din primul tiraj.”

Menține celelalte dispoziții ale deciziei apelate.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 23 iunie 2010.

PREȘEDINTE,
ILEANA RUXANDRA DĂNĂILĂ

Judecător,
Georgeta Stegaru

Grefier,
Mihaela Lăcătușu

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A IX-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE PRIVIND PROPRIETATEA INTELECTUALĂ

ÎNCHEIERE

Ședința din Camera de consiliu din 28 octombrie 2010

Curtea este constituită din:

Președinte — Ileana Ruxandra Dănilă

Judecător — Georgeta Stegaru

Grefier — Ionica Popescu

Pe rol se află soluționarea din oficiu a cererii de îndreptare a erorii materiale din dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010.

La apelul nominal făcut în ședință nu au răspuns părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită. Fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care Curtea reține cauza în vederea soluționării cererii de îndreptare a erorii materiale din dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010.

CURTEA,

deliberând, constată că în dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a IX-a Civilă și pentru cauze privind proprietatea intelectuală în Dosarul nr. 1.008/20/2009 s-a strecurat o eroare materială.

Astfel, apelul soluționat prin decizia amintită era îndreptat împotriva Hotărârii arbitrale pronunțate la data de 15 decembrie 2008 de corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, această hotărâre fiind publicată în Monitorul Oficial al României în baza Deciziei ORDA nr. 232/2008.

Or, din eroare, în alineatul al doilea al dispozitivului s-a consemnat că modificarea operată ca urmare a admiterii apelului privea decizia ORDA nr. 232/2008, când în fapt se modifică hotărârea apelată, pronunțată de corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor la data de 15 decembrie 2008.

Constată astfel incidente dispozițiile art. 281 din Codul de procedură civilă, în temeiul cărora va dispune din oficiu îndreptarea erorii materiale arătate mai sus, în sensul că cel de-al doilea alineat al dispozitivului se va citi corect: „Modifică în parte Hotărârea arbitrală pronunțată la data de 15 decembrie 2008 de corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, publicată în baza Deciziei ORDA nr. 232/2008, în sensul că:”.

DISPUNE:

Din oficiu, dispune îndreptarea erorii materiale din dispozitivul Deciziei civile nr. 161 A din 23 iunie 2010 a acestei instanțe, în sensul că cel de-al doilea alineat al dispozitivului se va citi corect: „Modifică în parte Hotărârea arbitrală pronunțată la data de 15 decembrie 2008 de corpul de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, publicată în baza Deciziei ORDA nr. 232/2008, în sensul că:”.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 28 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ILEANA RUXANDRA DĂNĂILĂ

Judecător,
Georgeta Stegaru

Grefier,
Ionica Popescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ70050699XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

